

en Værdi i at være med til at tømme Statskassen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, som har saa meget mod mig at indvende, burde have lagt Mærke til, at i de Antydninger, som jeg her har fremfat angaaende Jærnbanebygning, gif jeg ud fra, at saadan noget som Halvdelen af Pengene skulde komme ud af Statskassens nuværende Beholdninger. Det forekommer mig, at det ærede Medlem burde have været saa højsmodig at anerkende, at jeg i den Henseende arbejder i lignende Retning som den, han sætter saa megen Pris paa. Det vil nu ikke blive ved de 8 Millioner, som jeg har antydnet. Det er ganske rigtig, at hvis vi skulle til Statsbaneanlæg, forslaa de 8 Millioner Kroner ikke nær. Skulle vi til en Kystbane og til Ordningen af Københavns Banegaardsforhold osv., komme vi op, ikke til 8—10 Millioner, men til 40—50 Millioner, og saa siger jeg, at hvis man fremdeles kunde halvere og betale ud af Statskassen, antager jeg, at mit Forslag vilde tilfredsstille selv meget høje Fordringer hos det ærede Medlem fra Langeland. Jeg tror ogsaa, jeg gjorde opmærksom paa, at hvis det ærede Medlem gif ind paa den Ide, jeg har haft angaaende Anlægget af Statsbaner ved Hjælp dels af Tilskud af Statskassen og dels ved Statslaan, vilde det ærede Medlem netop opnaa at faa tomt Statskassen, hvilket for ham synes at være Hovedformaalet. Det ærede Medlem gjorde sig lidt, jeg tør ikke sige stor, thi det ærede Medlem er jo meget besteden — han har jo overhovedet ingen Rolle spillet i dette Ting og han er jo overhovedet en meget besteden Natur — men jeg vil sige, at det ærede Medlem vilde gøre sig lidt lystig, maa jeg sige, paa min Bekostning over, at jeg skulde have fundet noget modsigende i, at han nu ikke vilde være med til Statslaan, og at han tidligere havde villet tømme Statskassen. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det var en urimelig Mening, jeg skulde have haft om Forbindelsen mellem disse to Ting. Jeg har nu ikke troet, at det ærede Medlem vilde tømme Statskassen, for at der ikke skulde være noget til nyttige Formaal. Jeg troede, at det ærede Medlem havde været med til at tømme Statskassen for mulig at standse militære Udsejler. Jeg har altid haft den Tillid til det ærede Medlems praktiske Sans, at jeg mente, at han altid vilde sætte Pris paa, at der var Penge til fornuftige Udgifter, og det ærede Medlem har jo ogsaa været med til at faa adskillige af de Penge, der have ligget i Statskassen, ud til Udgifter, som i ethvert Fald ikke have været militære, selv om

de ikke altid have været saa meget fornuftigere end de militære Udgifter. Jeg har altid troet, at det ærede Medlem var saa meget Realpolitiker, at han vilde sige, at naar der er bestemte gode Formaal, og der bevilges Penge til disse Formaal, saa er det rigtigt. Noget andet er det at give Regeringen fri Hænder til at optage Statslaan og lade den benytte dem til, hvad den selv har Lyst til. Men det er der jo her ikke Tale om. De Antydninger, jeg er kommen med, gaa netop ud paa, at Statslaanet skal have en bestemt Anvendelse, at Regeringen skal være forpligtet til at anvende disse Penge, som laanes til ganske bestemte Djemed, saa at der ikke er Mulighed for, at Regeringen stejer ud eller misbruger Rigsdagens Tillid i saa Henseende. Jeg skal ikke videre forfølge denne Diskussion; det, der for mig er Hovedopgaven, er, at vi saa udrettet noget nyttigt, og det ærede Medlem har ikke kunnet give mig nogen som helst Udsigt til, at vi paa Jærnbanebygningens Omraade kunde naa videre, hvis vi fastholdt den Fordring, som man hidtil har fastholdt, nemlig: ingen Laan. Jeg tror, at i saa Tilfælde saa vi ikke en eneste Mil Jærnbane anlagt. For mig er Hovedsagen, at vi komme til at arbejde økonomisk her i Landet, at vi komme til at arbejde for Udviklingen af Landets Velvære og produktive Forhold, og i den Henseende anser jeg Jærnbaner for at være noget af det nyttigste og bedste, vi kunne faa. Naar altsaa ingen tør paastaa — og det tør det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) heller ikke — at vi kunne faa en Dre af Statskassen til Jærnbaner, saa maa vi, naar vi ville have Jærnbaner, ogsaa skaffe Penge dertil, og naar vi ikke kunne faa Penge dertil af Statskassen, maa vi skaffe andre Penge. For mig er Nr. 1 det, at Pengene anvendes til noget nyttigt, og Nr. 2, ja snarere Nr. 3 eller Nr. 17 det at staa paa Fiktioner, som ikke holde Stik i Virkeligheden.

Formanden (Høgsbro): Forhandlingene er kommen temmelig langt bort fra den foreliggende Dagsorden, og da det er ønskeligt, at Sagen kan blive bragt til Ende i dette Møde, vil jeg meget bede ærede Medlemmer om ikke at fortabe sig i det sidste Spørgsmaal, som har været paa Bane.

Judenrigsministeren (Fingerslev): Jeg skal ikke komme ind paa de store finansielle Spørgsmaal. Det er jo desuden ikke sagmæssig mig, det tilkommer at behandle dem. — Jeg skal bemærke til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), at naar